

Coses que es llencen, que abans no es llençaven

Llençar-ho tot

Avui dia, tot es llença. O gairebé tot. Tant els bolígrafs, com els encenedors, com les càmeres de fer fotos, com les lents de contacte. Bolquers i mocadors de paper... Però, ¿des de quan ens podem permetre el luxe d'adquirir aquests productes?

1 1921 - Proteccions femenines
Abans que la societat creadora del Kleenex posés al mercat, en 1921, els Kotex, les compreses no existien... El tampó va aparèixer poc de temps després, en 1937. Als Estats Units, és clar.

• És un tal Earl Hass qui va tenir la idea d'usar el principi del tampó quirúrgic per a substituir les compreses

higièniques, massa molestes. I va fundar la casa Tampax...

• Curiosament, l'estat espanyol no descobreix aquest producte fins molt més tard i no, precisament, per ordre cronològic. Va ser en 1951 quan s'hi van comercialitzar els tampons; ¡les compreses llençables no hi arriben fins al 1963! Els salvaeslips són molt més recents: daten del 1976 aproximadament.

1924 - Mocadors de paper
Un mocador brut no és pre-

cisament una cosa agradable i, a més, és un niu de microbis. Per aquestes raons el Kleenex va esdevenir una gran aportació des que va aparèixer als Estats Units.

• Originàriament el Kleenex no havia estat concebut per a mocar-se, sinó per a desmaquillar-se. Va ser després d'una enquesta entre les usuàries que la societat Kimberley Clarks va comercialitzar-lo. Va adonar-se d'aquest ús i va espavilar-se a distribuir mocadors fets de buata de cel·lulosa.

• A l'altra banda de l'Atlàntic, l'èxit va ser immediat. A l'estat espanyol, calgué esperar fins al 1957 perquè els mocadors rebutjables desembarquessin entre uns usuaris inicialment reticents: ¡llençar era sinònim de desaprofitar!

1946 - Parament de taula

Tovallons, tovalles, draps i davantals que no es renten... Aquests accessoris de la llar fets de paper i, per tant, llençables, no van entrar al mercat del consumidor fins als anys 40.

• Plats, gots i coberts de plàstic o cartró no complementaran fins als anys 60 aquesta panòpia del practicant del picnic.

1951 - Els bolígrafs Bic

Abans del baró Bich, el bolígraf era reservat a una elit: rics (bolígrafs xapats d'or o de laca preciosa) i aviadors (només aquesta tinta podia resistir certes altituds).

• En 1951, el baró francès va decidir de popularitzar l'invent de Lazlo Biro, i va decretar que l'embolcall importa-

va poc, que només la tècnica comptava, i va posar en marxa una forma de fabricació en sèrie. ¡El bolígraf Bic havia nascut!

• Revolucionari, pràctic, vint vegades més barat que no els altres, a l'abast de tothom, i sobretot rebutjable, es podia llençar un cop usat. Un bolígraf que no calia recarregar, un cop exhaurit.

• A l'estat espanyol, aquest invent no va estar a disposició dels consumidors fins al 1953, quan va començar a comercialitzar-s'hi.

• El bolígraf Bic de tota la vida, de punta rodona, ens permet d'escriure al llarg de tres quilòmetres de paper per molt poques pessetes, i té un germà petit de punta fina.

1962 - Bolquers

Actualment, no rentar constantment bolquers és normal. Però aquesta comoditat o luxe és molt recent. El primer bolquer llençable va ser comercialitzat, després de diversos intents, en 1962 als Estats Units.

• A l'estat espanyol calgué esperar fins al 1978 perquè els nacionals portessin bolquers complets. Pel

que fa a les famoses ales protectores, no apareixen fins al 1982.

1973 - Encenedors de plàstic

És també al baró Bich que devem els encenedors rebutjables. Si el model gran va néixer en 1973, el petit data del 1985. I una vegada més, quan Bic va llançar al mercat l'encenedor no recarregable, va ser una revolució: els accessoris dels fumadors eren fins aleshores feixucs i cars. Tot fou molt més senzill a partir d'aquell moment.

- 3.000 enceses per 100 pessetes més o

menys. Cada dia es venen prop de tres milions d'encenedors no recarregables.

1975 - Afaitadores mecàniques

Definitivament, si parlem de coses que es llencen, Bic s'emporta el primer premi. També és a aquesta marca que devem les afaitadores llençables. Podríem dir que "Bic ho llença tot..."

L'any 1975 neix aquesta maquineta "talla-pèls". Avui, amb un cost mínim, podem "depilar-nos" cada dia de la setmana sense cap esgarranyada i sen-

se buscar desesperadament una nova fulla que, evidentment, ens hem descurat de comprar.

Tota una comoditat que tenim al nostre abast des del 1977.

1983 - El rellotge Swatch

Marca l'hora amb la precisió suïssa, resisteix dins l'aigua fins a 30 metres, és divertit i canvia de forma com un camaleó. Es tracta, és clar, del Swatch.

- Nascut en 1983 al país de la *raclette*, per tal de rellançar la indústria rellotgera, literalment batuda pels japonesos. La Swatch, que cada any presenta dues col·leccions de trenta models cadascuna, ha sobrepassat els cent milions d'exemplars venuts.

- I si efectivament aquest rellotge no es pot reparar i, per tant, és rebutjable (excepte pels col·leccionistes) a partir del moment que el mecanisme s'espalla, no oblidem que la pila (amb garantia de tres anys) ¡pot canviar-se!

1988 - Càmeres de fotografiar

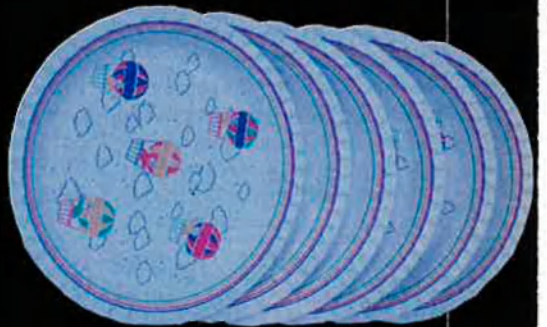
Decididament, tot es llença... Fins i tot l'alta tecnologia. Des del 1988, la sagrada càmera i la seva pel·lícula són inseparables. Tot l'equip per 1.000 o 1.800 mòdiques pessetes. És la càmera d'un sol ús que es llença com un Kleenex un cop acabat el carret.

- Kodak va ser qui primer va treure el *prêt-à-photographier*, i després Fuji. Ambdós fabricants -que han trobat ai-

xi la manera de vendre el màxim nombre de pel·lícules possible, principal objectiu comercial- doten el seu producte llençable amb totes les prestacions: preses de vista interiors amb flash incorporat, preses de vista exteriors, teleobjectiu, gran angular per a panoràmiques o, també, si s'escau, la càmera pot ser submergible.

- ¡I això funciona, i amb molt d'èxit! Des del 1990, quan va començar a comercialitzar-se aquesta càmera d'un sol ús a l'estat espanyol, Kodak n'ha venut milions. Però són els nipons els

autèntics afeccionats a la "foto-kleenex": en 1991, prop de 34 milions de nipons van pitjar el clic d'una càmera llençable.

1989 - Lents de contacte

Ulls que es llencen... ¡Sembla increíble! Tanmateix existeixen, les lents de contacte rebutjables.

- Arriben al nostre mercat al 1989, quan ja havien envaït el mercat americà feia uns anys. Concretament, i una vegada més, aquestes lents de contacte que es llencen foren creades en un laboratori nord-americà, al qual devem l'invent.

- Lliurades de provocar cap lesió als ulls, les lents de contacte rebutjables són, avui, àmpliament adaptables i adoptables: només cal llençar-les a la data indicada i substituir-les per unes de noves, en lloc de conservar-les i netejar-les tantes vegades. Sens dubte, s'hi guanya en comoditat i s'economitza també...

Maite Ferrando

